

BUCURIE! BUCURIE! FERICIRE!...

*Mă rog și azi, ca-n orice zi, lui Dumnezeu,
ca bucuria-n suflet tot mai mult să-mi crească,
albă, ca și crinu-nmiresmat, în semn de curcubeu;
și ca o curată lacrimă divină-n Lumina îngerească...
Mereu lui Dumnezeu, cu fericirea cea mai mare,
Mă rog și-acum, ca bucuria-n suflet să-mi întinerească!*

Prof. Dumitru Buhai

*Aleg gândurile armonioase și las bucuria să curgă, ca un izvor,
prin inima și sufletul meu, și-L simt că este cu mine întotdeauna
Dumnezeu...*

*Este atât de bine să
primești bucuria în tine,
ca un izvor de viață
cerească, chiar aici, pe
pământ, simțind
permanent, fericirea
eternă dumnezeiască! Aud
cu iubire și bucurie,*

*selectându-mi gândurile armonioase din "computerul tabloului de
siguranțe" al creierului meu, ca să-mi umplu viața doar cu
fericirea ce mi-a dăruit-o credința mea nestrămutată în*

Dumnezeu. Și las viața eternă plină de bucurie să curgă prin mine, simțind, de pe acum, veșnica fericire după Săritura în Lumina de Mâine! Iubirea de Viața Eternă îmi dă doar bucurie!

*Doamne, tare aș vrea,
Fericirea din sufletul meu,
In culorile sfinte de curcubeu,
Să intre, cititorule, și-n sufletul tău!*

Bucuria este “un sentiment de mulțumire vie, de satisfacție sufletească”. Deci, bucuria este un simțământ ce-și are izvorul în creierul nostru, care, misterios, produce mintea, prin care se reflectează în conștiință realitatea obiectivă și ne conectează cu Divinitatea, prin care sufletul și inima noastră sunt inundate de simțăminte de mulțumire și fericire deplină, iar credința în Dumnezeu ne dă starea de optimism, speranță și veselie, când lumina ne crește înlăuntrul ființei noastre, iar iubirea ne inundă cu pace cerească și binecuvântări de bine și de mântuire.

Există doar o bucurie autentică și reală! Este bucuria ce vine din Dumnezeu, prin Harul ce ni-l oferă și azi Fiul Său. Este bucuria ce vine prin credința în Mântuitorul care a Inviat, “din moarte, pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”. Credința în Mântuitorul Inviat este sursa bucuriei, fără de care un creștin nu are oxigenul fericirii. Fără sentimentul bucuriei permanente în inimă, un om nu poate fi un creștin “născut din nou” și nici un martor al Invierii și al iubirii lui Dumnezeu, care „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe Singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață

veșnică”(Ioan 3/16). Bucuria este trăsătura de caracter de autentificare a credinței adevărate a creștinului!

Izvorul bucuriei credinței creștine, frate române, este iubirea lui Dumnezeu, de care aș dori să se umple și sufletul tău. Ce este iubirea? Este un cuvânt de aur ce ascunde mărgăritare spirituale. Este adevărat că, după o definiție clasică de dicționar explicativ, dragostea este “un sentiment de afecțiune pentru cineva”, dar sensul acestui cuvânt este mult mai adânc. Iubirea a fost și este cântată de poeți, de tineri și bătrâni, pusă în proverbe populare, inclusă în folclorul mai tuturor popoarelor. Să luăm câteva asemenea exemple, din folclorul câtorva popoare, ca să observăm cum acest cuvânt exprimă cu multă grijă sentimentul gingaș al sufletului omenesc, în diferite forme lingvistice, cu valori stilistice deosebit de sugstive. În limba zulu, un proverb spune că “dragostea nu caută firul de iarbă pe care cade”. În filipineză, zicala spune că dragostea este sarea vieții”, iar în libaneză, un proverb spune că “dragostea acoperă defectele, iar ura exagerează greșelile mici”. În iriș, se spune că “dragostea înfrumusețează urâtul”. În limba welș, se zice că “dragostea este mai puternică decât un urs”. În norvegiană, găsim că “cel ce este iubit este frumos întotdeauna”, iar în engleză cineva poate spune că “un gram de dragoste are valoarea unui kilogram de lege”. În spanioală, este o zicală, care spune că “dragostea adevărată ține până la moarte”. În limba română, se spune că “dragostea este mai tare decât moartea”.

Adevărata dragoste este apreciată peste tot în lume, dar chintesența ei filozofico-creștină este prezentată genial în Biblie, unde găsim, în epistola întâia către Corinteni, 13/1-8,13 definiția

ei într-o formă poetică, ca un cântec al sufletului de neuitat, plin de speranța bucuriei în optimismul credinței în iubirea lui Dumnezeu, venită pe razele de Lumină din Cer, pe căi de mister: „Chiar dacă aș vorbi în limbi îngerești, și n-aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zângănitor./ Și chiar dacă aș avea darul proorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința, chiar dacă aș avea toată credința, așa încât să mut munții și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic./ Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic./ Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate, dragostea nu pizmuieste, dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,/ nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu se gândește la rău,/ nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr;/ acopere totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul./ Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși, limbile vor înceta, cunoștința va avea sfârșit,/ căci cunoaștem în parte și proorocim în parte,/ dar când va veni ce este desăvârșit, <<acest în parte>> se va sfârși”.

Punctul culminat al acestui poem despre acest cuvânt de aur ce ascunde mărgăritare: dragostea, îl atingem, când ne urcăm pe „muntele fericirilor” și auzim verdictul eternității, în versetul 13: „Acum rămân aceste trei: credința, nădejdea și Dragostea, dar cea mai mare dintre ele este Dragostea”, care este logica acțiunii: morala creștină...

Da! Dragostea nu înșală. Iubirea vindecă. Ea unește. Iubirea este arătată nu doar în vorbe, ci și în acțiuni altruiste. Iubirea are un motiv pur: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu,

sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândete, cu îndelungă răbdare./ Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat Cristos, așa iertați-vă și voi./ Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura deăvășirii”(Col.3/12-14).

Mântuitorul vorbește despre iubire dumnezeiește: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă./ Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.”

Iubirea neipocrită nu caută avantajul personal. Ea este altruistă. Oamenii care trăiesc doar după reguli reci, fără suflet, adesea dictate după fire, pot cădea ușor în capcana lipsei de iubire. „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!/ Blândetea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape.”(Fil.4/4).

Ca să ai fericire în sufletul tău, ai nevoie de credința în Dumnezeu, ca să poți să-ți afli tineretea interioară și s-o cultivi în fiecare zi, cu perseverență urcând pe treptele bucuriei:

- 1. Dacă-L iubești pe Dumnezeu din tot sufletul tău și pe semenul tău, ai bucurii.*
- 2. Urmărește adevărul și dreptatea în viață, ca să ai armonie și fericire în inima ta.*
- 3. Creează bucurii mai des în viața ta și a celor din jurul tău.*
- 4. Lasă-ți mintea deschisă și fă ceva nou ce te inspiră la bine și divină fericire.*

5. Zâmbește mai mult și râzi din inimă, ca să-ți arăți bucuria credinței în Dumnezeu.
6. Privește la viață ca la un teatru și nu lua totul prea serios, în lumea întoarsă pe dos.
7. Învață să studiezi din nou, ca totdeauna să ai ceva de făcut, ca să-ți menții bucuria.
8. Fii mai bucuros azi decât ieri; și strigă de fericire că ești viu. Folosește-ți timpul cu oamenii vii și creștini, ca să știi și tu că trăiești Adevărul.
9. Fii curios să afli mereu ceva nou, care-ți îmbogățește mintea și sufletul, ceva care te face să dorești să trăiești bucuros.
10. Alungă din minte tot ce-i negativ și ai răbdare cu tine, ca să-ți pui în loc gânduri pozitive, îmbrăcate-n raze de lumină, venite din Cer, pe aripi de rugăciune.
11. Bucură-te de frumusețile din jurul tău și caută-le și în zâmbetul, și în râsul sănătos al oamenilor.
12. Evaluiază-ți faptele în fiecare zi și apreciază munca ta și a altora. Fii plin de bucurie și fericit că n-a trecut încă o zi în zadar... Fii pozitiv și în armonie de bucurie: să ai credință în Dumnezeu! Trăiește divin!...

Să dispară din tine gândurile negative
Și mintea-ți să aibă doar imagini pozitive,
Ca să poți în viață, în carapacea de tină,

Liniștit, să-ți păstrezi sufletul în Lumină!...

Viața noastră este ca o zi de popas, ca să învățăm codul de viață divină, pentru a intra în Lumină, într-o nouă

dimensiune de existență, în care bucuria și fericirea Țes armonia din țara Adevărului și a Vieții eterne, pentru veșnicie, unde este „râul cu apa vieții, limpede ca și cristalul, care iese din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului” și „pomul vieții”. „Acolo nu va mai fi noapte; și nu va fi nevoie de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina (pe cei scriși în Cartea vieții, în catalogul credinței și al biruinței) și vor împărăți în vecii vecilor”(Ap·22/5).

Ce veste minunată ne dă Dumnezeu prin Cuvântul Său! Și este fericire și bucurie ca „Cine-i sfânt să se sfințească și mai departe!”(Ap·22/11). „Și celui ce îi este sete să vină; cine vrea să ia apa vieții fără plată!”(ap·22/17).

Ne-a dat Dumnezeu această zi de viață, ca să ne pregătească pentru o nouă dimineață, când din cortul chiriașilor de timp, din casa noastră de tină, Mântuitorul ne va muta să fim în Lumină...Ne-a lăsat Dumnezeu și o Scrisoare, în care, cu răbdare, ne învață cum să ne pregătim pentru Ziua cea mare: de decolare!...

Scrisoarea este „o veste bună, de bucurie”: „La început, era Cuvântu(Logosul), și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu...Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era Viața; și Viața era Lumina oamenilor... A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit, dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”(Ioan 1/1-4, 11-13). Ce minunată veste bună de bucurie: să poți, prin credință, să intri ca fiu și tu, și eu, în a

Mântuitorului Împărăție, ca să trăim fericiți o veșnicie!...Ce bucurie!

Vestea bună: Cuvântul sfânt este nădejde și bucurie, căci Isus Mântuitorul a venit pe pământ să Se nască, să crească, să ne școlească și să ne mântuiască dintr-o stare de viață urâtă, de condamnare, nefericită și păcătoasă într-una curată, divină, frumoasă, gata de zborul spre Împărăția pregătită de El, după Înviere și Înălțarea Lui la Cer!...

Oare, nu este și pentru tine vestea cea bună izvor de nădejde și bucurie?

Vestea cea bună i-a făcut pe păstori să se umple de bucurie, la primul „Crăciun”. Îngerul bun, trimis de Dumnezeu, i-a înștiințat de sosirea în lumea noastră a Mântuitorului din starea noastră de păcat, în chipul gingaș de Copil, într-o iesle: „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot norodul. Astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Cristos Domnul.”(Lc·2/10). Ce veste minunată: cuvinte aduse din Cer pe pământ, ca izvoare de bucurie și fericire, de pace și binecuvântare!...

De fapt, Evanghelia vrea să ne spună despre vestea cea bună ce ne încredințează că avem un Mântuitor, ca să ne ajute să refacem: tu și eu, legătura cu Dumnezeu și să intrăm, prin credință, într-o viață de sfințenie și de biruință. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său iubit să ne ajute să ne regăsim viața de bucurie, luând asupra Lui păcatul, căci „Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi..., dar ne și bucurăm în Tatăl Ceresc, prin Domnul nostru Isus Cristos, prin care am

câștigat împăcare”(Rom.5/8,11). Avem bucuria de a fi creștini, dacă primim cu credință harul de împăcare divin.

Întâlnirea cu Mântuitorul aduce bucurie și fericire în viața noastră și transformarea, numită „naștere din nou”: „din apă și din Duh”, pentru a putea intra în Împărăția lui Dumnezeu (Ioan 3/7). Bucuria și fericirea, pacea și mulțumirea, zâmbetul și cântecul au devenit flori în grădina sufletului meu, prin care slăvesc pe Mântuitorul mereu și transmit mireasma inimii și gândului din creierul meu și-aproapelui, de care mă leagă credința că suntem creați de Dumnezeu, că mântuirea mi-a dat, ca Dar minunat, prin Harul primit prin credință, pentru vecie, Viața de veci și biruință...

Adevărata stare a creștinului trebuie să fie luminată în bucurie, cum razele de soare se contopesc cu petalele florilor în culori de curcubeu, când le privesc în grădină, ca să le transfer în sufletul meu, în bucuria din poezia cuvântului, ales să rămână far de lumină și pe pagini de scriptură, ca îndemn de trăire și învățătură.

Evanghelia este un izvor de bucurie și de speranță. Nu poți fi creștin, dacă nu crezi în bucurie. Bucuria este nădejde, sănătate, fericire. De aceea, în Biblie, găsim cuvinte, expresii, propoziții și fraze nenumărate, care exprimă îndemnuri la un trai fericit, de mulțumire, de bucurie și de credință în Dumnezeu.

Mântuitorul ne arată calea Bucuriei, atunci când vorbește despre Fericire. Cele două cuvinte redau stări sufletești ale omului, aflat în călătoria vieții și care trăiește mulțumit și vesel. Bucuria exprimă un sentiment de mulțumire și satisfacție

sufletească, care poate fi ocazională sau permanentă, efemeră sau durabilă, cauzată de circumstanțe, sau este simțământ luminat de o scânteie divină ce-ți înveselește sufletul și te face să ai o deplină mulțumire sufletească, orice ți s-ar întâmpla în viață.

Fericirea este o treaptă a bucuriei de maximă intensitate: „o stare de mulțumire sufletească intensă și deplină”. Fericirea presupune plinătatea bucuriei, pe care o simți, o trăiești, dar se și vede în lumina ochilor tăi, pe fața ta, în gesturile și comportarea ta, care devine molipsitoare, căci transmiți în jurul tău uimire și dorința altora de a fi ca tine, în circumstanțe asemănătoare. În fericire, auzi vocea lui Dumnezeu ce vorbește sufletului tău; și Cerul se coboară în tine cu bucuria de pace și bine...

Bucuria fericită este un dar personal și o stare de suflet: acea scânteie divină de mulțumire și bine, pusă în tine de Dumnezeu, care te-a creat unicat. Nu poate altcineva să-ți toarne bucuria în suflet, cum ai turna apă de izvor rece și bună, într-un pahar de cristal, și să dai cuiva din el să bea, când este de tot însetat. Sufletul tău poate fi închis ermetic, iar încuietorea este pe dinăuntru; și doar tu poți descuia bucuriei să intre, ca să te facă fericit mântuit... La ușa inimii tale, poate să stea, pentru a intra chiar Urzitorul fericirilor tale, a cărui voce o poți descifra, oprindu-te din alergare: „Iată Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el; și el cu Mine”(Ap.3/20). Împăratul veșnicilor: Domnul Isus stă la ușa inimii tale și bate... Vei asculta Vocea Bucuriei?

Urcușul bucuriei este arătat de Domnul Isus: Mântuitorul sufletelor noastre, când vorbește dumnezeiește despre fericiri: „Când a văzut Isus noroadel, S-a suit pe munte; și după ce a șezut jos, ucenicii Lui s-au apropiat de El. Apoi, a început să vorbească și să-i învețe...” (Mt.5/1-2) fericirile, altfel de cum le pricepuseră ei până atunci...

Calea bucuriei și urcușul șirului celor nouă fericiri:

1. „Feriți sunt cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor!” Învățătorul le arăta ucenicilor și mulțimii adunate că „cei săraci în duh (cu duhul)” sunt cei smeriți și dezlipiți de lumea aceasta, având ca scop în viață să-L slujească doar pe Dumnezeu.

2. „Feriți sunt cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!

3. „Feriți sunt cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!” Cei blânzi vor avea calea liberă spre dreptate și Adevăr...

4. „Feriți sunt cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!

5. „Feriți sunt cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!

6. „Feriți sunt cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

7. „Feriți sunt cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!

8. „Feriți sunt cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este Împărăția cerurilor!

9. „Feriți veți fi, când vă vor batjocori pe voi și vă vor prigoni, spunând tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!”

Calea bucuriei este presărată cu neprevăzute încercări neplăcute și nedorite, din cauza integrității de caracter a creștinului, dar la capătul drumului de urcuș, ca o pecete de aprobare și trecere a examenului de o viață, sunt cuvintele Învățătorului consemnate în versetul al 12-lea, ce sună ca un imn al mulțumirii ce pecetluiește fericirea credinciosului: „Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în Ceruri, căci tot așa au prigonit pe proorocii, care au fost înainte de voi”. Ce minunat îndemn și încurajare de rezistare la orice încercare a bucuriei pe cale!

Urcușul bucuriei spre vârful fericirii este prezentat, ca roade ale Duhului Sfânt, pe acest pământ, și care sunt: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrângerea poftelor.”

Când vorbesc de bucurie, mă refer la bucuria credinciosului, care este superioară altor forme de bucurii efemere, deoarece nu poate ajunge cineva să aibă bucurie prin Duhul Sfânt, pe acest pământ, înainte de a fi cât mai aproape de Dumnezeu, având pacea în suflet, care deschide calea spre Adevăr și Lumină Divină. Darul de bucurie, ajuns la treapta de fericire, ne ajută să ne desfătăm privirea și să ne inundăm de sentimentele de adâncă mulțumire, când privim la tot ce este frumos și bun, lăsat de Dumnezeu în natură, în om și în lumea aceasta, creată de Tatăl Ceresc.

Bucuria și fericirea trebuie învățate, exersate și practicate, ca să devină parte din noi, așa cum a vrut de la Început Dumnezeu.

*Să aveți tot cei, care citiți și răspândiți bucuria și fericirea,
parte de o viață cerească și-n form de-o zi-n viața
pământească, ca să ajungeți ca rod al Mirabilei Semințe
Dumnezeiești, la vremea rodirii pe plaiurile cerești!*

*Dacă ai un zâmbet permanent în sufletul tău, exteriorul
vibrează de bucurie; și atunci toate sunt în ordine în pace. Fii
fericit că ești tu însuși și bucură-te de tot ce-i bun în ființa
ta, lasând și pe alții să se oglindească în această Bucurie!*

Dumnezeu ne-a creat pentru Adevăr și Fericire!

Să trăim în BUCURIE și-n FERICIRE!

BUCURIA DIN MINE!...

*O Bucurie a izbucnit în inima mea,
Cum răsar florile primăvara-n grădină,
Când o adiere de liniște-n mine revine,
Ca și cum aș fi aruncat acum în Lumină!...*

*Cântecul de bucurie cel mai minunat,
Azi vine cu foșnetul frunzelor verzi;
Și cu ciripitul cintezoiiului neastâmpărat
Ce zburdă, din pom în pom, prin livezi...*

*Este toată bucuria ce se naște spontan,
Clipă de clipă, în imensitatea naturii,
Între cer și pământ, pe filele scripturii,
Venind din soare, din lună; din Bărăgan!*

*Este o bucurie țesută-n cute de suflet,
Cântată-în clipocitul de izvor răcoritor
Și-n dangătul de clopot; și-n vers de poet,
Ce-și deapănă fericirea în versuri de dor!*

(Din Cartea „Pași spre fericire!” de Dumitru Buhai)

E-mail : ProfBuhaiD@aol.com